

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2To/2/2024
Identifikačné číslo spisu: 9521100167
Dátum vydania rozhodnutia: 05.03.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:9521100167.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci obžalovaného PhDr. Q. T. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí dňa 5. marca 2024 v Bratislave, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 24. júla 2023, sp. zn. BB - 9T/7/2021, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku rozsudok Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 24. júla 2023, sp. zn. BB-9T/7/2021 sa zrušuje.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec sa vracia súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odôvodnenie

I.
Konanie pred súdom prvého stupňa

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „špecializovaný trestný súd“) z 24. júla 2023, sp. zn. BB-9T/7/2021, bol obžalovaný PhDr. Q. T. uznaný za vinného v bode 1) zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, v bode 2) a v bode 3) zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v bode 1)
minimálne od roku 2000 do minimálne roku 2011, bol obžalovaný PhDr. Q. T., ako osoba vystupujúca pod prezývkou „F.“ činný pre zločineckú skupinu osôb, ktorej členovia sa v rámci svojho pôsobenia označovali ako „B.“ a ktorá pôsobila od roku 1997 najmä v Bratislave a v západnej časti územia Slovenskej republiky a existovala s cieľom získania najmä finančných a iných výhod páchaním rôznej,

najmä násilnej a majetkovej trestnej činnosti a jej príslušníci boli zoskupení v jednotlivých úrovniach a stupňoch riadenia a organizácie vo vzťahoch nadriadenosti a podriadenosti, dlhodobu koordinovane páchali zločiny, kde najvyššie postaveným členom bol T. R. (zatknutý dňa 23. októbra 2015), pričom členovia vo vyššom stupni hierarchie skupiny zadávali členom z nižších stupňov hierarchie pokyny k páchaniu trestných činov, určovali spôsoby ich vykonania, vydávali súhlasy s páchaním konkrétnych trestných činov, od nižšie postavených členov skupiny preberali nezákonne získané finančné prostriedky, s časťou ktorých financovali činnosť skupiny a niektorých členov zločineckej skupiny a osoby činné pre zločineckú skupinu, a to tým spôsobom, že v období činnosti pre túto zločineckú skupinu do 27. júla 2006, bol obžalovaný PhDr. Q. T. v služobnom pomere v štátnej službe príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky (ďalej len „Policajného zboru SR“) zaradený ako referent na úrade boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru (do 31. decembra 2003 úrad organizovanej trestnej činnosti správy kriminálnej a finančnej polície Prezídia Policajného zboru) a od 01. októbra 2010 v služobnom pomere v štátnej službe príslušníka Policajného zboru zaradený ako riaditeľ úradu zvláštnych policajných činností Prezídia Policajného zboru, pričom zisťoval pre skôr uvedenú zločineckú skupinu informácie z Policajného zboru SR, akými informáciami disponuje Policajný zbor SR k osobám z uvedenej skupiny a k ďalším zločineckým skupinám ako aj o pripravovaných a existujúcich trestných stíhaniach a policajnom záujme o členov zločineckej skupiny a tieto informácie poskytoval obžalovaný PhDr. Q. T. najmä T. R. na rôznych miestach, najmä v Bratislave a Senci, v úmysle podporovania jej činnosti, vyhnutiu sa trestnému stíhaniu a zadržaniu členov tejto skupiny orgánmi činnými v trestnom konaní a pre zachovanie existencie tejto skupiny, pričom za poskytovanie týchto informácií, minimálne v rokoch 2003 až 2006, pravidelne na mesačnej báze prijímal finančné prostriedky vo výške 20.000,- Sk (663,88,- eur), ktoré v hotovosti osobne preberal od členov tejto zločineckej skupiny V. A. alebo V. K. v B. W. C. dome na N.. X. V., alebo pri B. Q., alebo pri mieste jeho vtedajšieho bydliska na N.W. ulici č. X v Š.,

v bode 2)

po predchádzajúcej dohode v prevádzke V. v A. na T. ulici č. XX medzi Mgr. H. A. (zomrel XX. H. XXXX), Mgr. N. W. a Mgr. V. R. (zomrel XX. F. XXXX), v tom čase vo funkcii 1. viceprezidenta Policajného zboru SR, že za pravidelne mesačne poskytované finančné prostriedky Mgr. N. W. spolu s obžalovaným PhDr. Q. T., v tom čase v riadiacich funkciách na Úrade zvláštnych policajných činností Prezídia Policajného zboru (obžalovaný PhDr. Q. T. od 15. októbra 2014 vo funkcii riaditeľa), budú monitorovať odpočúvanie a rozpracovanie Mgr. H. A. a ďalších jemu blízkych osôb zo strany niektorého z ozbrojených bezpečnostných zborov a Mgr. V. R. bude zabezpečovať krytie podnikateľských aktivít Mgr. H. A. súvisiacich s trestnou činnosťou v oblasti obchodu s pohonnými hmotami v prostredí Policajného zboru SR a prostredníctvom Ing. F. Č., v tom čase vo funkcii generálneho riaditeľa sekcie daňovej a colnej Finančnej správy Slovenskej republiky (ďalej len „Finančnej správy SR“) v prostredí Finančnej správy SR, Mgr. H. A. minimálne od októbra 2014 do minimálne mája 2015 v pravidelných mesačných intervaloch vyplácal na rôznych miestach na území Slovenskej republiky Mgr. N. W. finančnú hotovosť vo výške 10.000,- eur, ktorý ju následne každý mesiac na základe predošlej dohody s Mgr. V. R. delil tým spôsobom, že Mgr. N. W. z predmetnej prevzatej sumy hotovosť vo výške 6.000,- eur odovzdával Mgr. V. R., ktorý mal podľa dohody následne z tejto sumy odovzdávať 4.000,- eur Ing. F. Č., avšak v uvedenom období mu odovzdal hotovosť trikrát po 4.000,- eur a raz 2.000,- eur a Mgr. N. W. z predmetnej prevzatej sumy rozdelil hotovosť vo výške 4.000,- eur v rovnakom pomere medzi sebou a obžalovaného PhDr. Q. T., ktorý ju vo výške 2.000,- eur preberal vo svojej kancelárii alebo v kancelárii Mgr. N. W. v budove Prezídia Policajného zboru v Bratislave, pričom obžalovaný PhDr. Q. T. v uvedenom období takto prevzal úplatok v celkovej výške 16.000,- eur,

v bode 3)

po tom, čo bol dňa 01. júna 2018 Mgr. V. R. vymenovaný do funkcie prezidenta Policajného zboru SR, pri osobnom rozhovore v kancelárii prezidenta Policajného zboru SR v budove Prezídia Policajného zboru v Bratislave na Račianskej ulici č. 45 uviedol Mgr. N. W., v tom čase vo funkcii zástupcu riaditeľa Úradu zvláštnych policajných činností Prezídia Policajného zboru vo vzťahu k osobe Mgr. H. A., že všetci v jeho okolí robia „kšefty“ a od jeho osoby potom chcú, aby ťahal každého zo „sračiek“ a on z toho nič nemá, tlmočil Mgr. N. W. predmetný rozhovor Mgr. H. A. a dohodli sa, že Mgr. H. A.

bude mesačne odovzdávať finančné prostriedky Mgr. V. R., Mgr. N. W. a obžalovanému PhDr. Q. T., v tom čase vo funkcii riaditeľa Úradu zvláštnych policajných činností Prezídia Policajného zboru a následne od augusta 2018 do konca roka 2019 Mgr. H. A. v pravidelných mesačných intervaloch odovzdával Mgr. N. W. finančné prostriedky vo výške 45.000,-eur na rôznych miestach na území Slovenskej republiky, z ktorých si Mgr. N. W. ponechával časť prevzatej sumy vo výške 15.000,-eur, z ktorej odovzdával obžalovanému PhDr. Q. T. hotovosť 1.000,-eur a časť prevzatej sumy vo výške 30.000,-eur odovzdával Mgr. V. R. v jeho kancelárii prezidenta Policajného zboru osobne, alebo ich odovzdal obžalovanému Mgr. Q. T., ktorý ich následne Mgr. V. R. odovzdal, pričom tieto finančné prostriedky Mgr. H. A. odovzdával Mgr. N. W. a zároveň jeho prostredníctvom obžalovanému PhDr. Q. T. ako odplatu za monitorovanie odpočívania a rozpracovania Mgr. H. A. a ďalších jemu blízkych osôb zo strany niektorého z ozbrojených bezpečnostných zborov na Úrade zvláštnych policajných činností Prezídia Policajného zboru a finančné prostriedky odovzdával aj prostredníctvom Mgr. N. W. Mgr. V. R. ako odplatu za poskytovanie informácií z prostredia Policajného zboru SR, pričom tak obžalovaný PhDr. Q. T. v uvedenom období prevzal úplatok v celkovej výške 17.000,- eur,

Za to mu Špecializovaný trestný súd uložil:

Podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. e) Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere jedenásť rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona súd obžalovanému uložil trest prepadnutia majetku.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd uložil obžalovanému trest zákazu činnosti vykonávať povolanie spojené s výkonom právomoci verejného činiteľa na dobu päť rokov.

II.

Odvolaie
a vyjadrenie k nemu

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný PhDr. Q. T. v zákonnej lehote odvolanie prostredníctvom zvoleného obhajcu, podané na poštovú prepravu 31. októbra 2023, doručené prvostupňovému súdu 2. novembra 2023. Predmetné odvolanie bolo doplnené podaním z 10. novembra 2023, doručené prvostupňovému súdu 16. novembra 2023.

Obžalovaný v odvolaní uviedol, že skutkové zistenia v rozsudku, na ktorých bola súdom založená jeho vina, sú dôvodne pochybné. Sú v rozpore s § 2 ods. 10 Trestného poriadku, pričom súd nehodnotil dôkazy v ich súhrne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Skutkové zistenia sú nejasné a neúplné, pričom súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie vo veci. Existujú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov o vine, ku ktorým je potrebné vykonať ďalšie dôkazy na zachovanie práva obžalovaného na obhajobu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie, ktoré bolo rozsudkom a ním predchádzajúcim konaním porušené.

Vo vzťahu ku skutku 1) obžalovaný uviedol, že súd odignoroval námietky obhajoby a stotožnil sa iba s verziou deja prezentovaného obžalobou. Rozsudok obsahuje zovšeobecnené odôvodnenie viny bez konkretizácie vlastnej úvahy súdu vo vzťahu k podstatným okolnostiam, najmä k vine obžalovaného, čo je v rozpore s § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Už samotný súd naznačil, že vo výpovediach svedkov A., K. a H. boli rozdiely, hoci ich nesprávne považoval za rozdiely nie zásadného charakteru. Ide tu o zjavné reťazenie „kajúčnikov“, ktorých výpovede sú len vo všeobecnej rovine. Súd neprihliadol na rozhodujúci dôkaz preukazujúci nepravdivosť výpovedi usvedčujúcich svedkov A., K., H., ktorým bol personálny list obžalovaného, oboznámený na hlavnom pojednávaní 8. februára 2023, ktorý vyvracal

výpovede týchto svedkov. V časových obdobiach uvádzaných svedkami obžalovaný nepracoval v Policajnom zbore Slovenskej republiky a teda nemohol ani len teoreticky poskytovať nejaké informácie z prostredia polície. Súd neprihliadol ani na skutočnosť, že obžalovaný nikdy nepracoval na skupine „B.“, nemal teda prístup k spisom, v ktorých túto skupinu rozpracovávali, takže nemohol mať informácie o pripravovaných, či exitujúcich trestných stíhaniach. Plánované úkony, odposluchy, sledovanie, či ďalšie úkony podľa Trestného poriadku sa vykonávali v rámci konkrétneho spisu, čo spochybňuje hodnotenie súdu. Obžalovaný nemal k informáciám o sledovaní ani odpočúvaní v tom čase žiadny prístup, nakoľko bol v tej dobe rádovým operatívcom na Krajskom riaditeľstve Policajného zboru v Nitre (ďalej aj „KRPZ Nitra“). Súd nijako nevysvetlil, že by mal obžalovaný prístup k daným informáciám v rozhodnom období, ktoré tvorí predmet skutku 1), čím je výrok o vine nepreskúmateľný. Za riaditeľa Úradu zvláštnych policajných činností Prezídia Policajného zboru (ďalej aj „ÚZPČ“) nastúpil 1. októbra 2010 a pracovný pomer ukončil 31. decembra 2011. Opätovne sa na ÚZPČ vrátil 22. apríla 2013. Svedkovia H. s K.Y. vo svojich výpovediach tvrdili, že im v roku 2012 obžalovaný vynášal, že ich idú zadržať a tiež, že nasadili odposluchy na A. manželku. Obžalovaný objektívne nemohol vynášať tieto informácie, keď v období od 1. januára 2012 do 21. apríla 2013 nepôsobil v Policajnom zbore ani na ÚZPČ.

Svedok K. vo výpovedi zo dňa 8. februára 2021 tvrdí, že informácia o pripravovanej akcii k zadržaniu vo februári 2010 mala pochádzať od obžalovaného, avšak ten nastúpil na ÚZPČ až k 1. októbru 2010 a o pripravovanej realizácii mohli vedieť len príslušníci Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru (ďalej aj „ÚBOK“), ktorí na prípade pracovali. Obžalovaný teda nemohol upozorniť K. a H., že ich idú zadržať 25. septembra 2012, keďže od 1. januára 2012 bol v civile. Od 1. januára 1998 pracoval na KRPZ Nitra ako rádový operatívce, pričom od 28. októbra 2005 bol na študijnom voľne do 18. mája 2006. Dňa 24. mája 2006 zomrel obžalovanému otec, vybavoval jeho pohreb. Dňa 4. júla 2006 mal promócie, a dňa 27. júla 2006 odišiel do civilu. Aj uvedené vylučuje, že by mal v rozhodnom období prístup k informáciám a tieto mohol ďalej poskytovať.

Prvostupňový súd neprihliadol na to, že usvedčujúci svedkovia A., K. a H. nevedeli konkretizovať čo i len jedinú informáciu, ktorá mala byť T. R. ako najvyššie postavenému členovi skupiny „B.“ poskytnutá obžalovaným. Ich výpovede sú dôvodne pochybné. Podľa skutkovej vety rozsudku najvyššie postavený člen danej zločineckej skupiny T. R. kategoricky poprel akékoľvek poskytnutie finančných prostriedkov obžalovanému za akúkoľvek službu. K výpovedi svedka A. sa postupne prispôbovali aj výpovede svedka K. a H.

Súd odmietol svedectvo T. R.Š., ktorý v tomto konaní ako svedok vôbec nevypovedá o účasti obžalovaného na trestnej činnosti, a to z dôvodu jeho nepriznania sa k svojej vlastnej trestnej činnosti v jeho trestných veciach, za ktorú bol právoplatne odsúdený. Výpoveď svedka T. R. k podstatnej okolnosti, ktorá je predmetom tohto trestného stíhania (popretie poberania peňazí obžalovaným od R. za poskytnutie informácií) je potvrdená i samotnou výpoveďou svedka A. z 9. decembra 2015, v ktorej jednoznačne uviedol, že so skupinou „B.“ sa obdobne ako K. a H. prestal stýkať a vykonávať v jej prospech činnosť už v roku 2004 (tento listinný dôkaz bol oboznámený na hlavnom pojednávaní dňa 8. júna 2023). Svedok R. tiež potvrdil, že má vedomosť o tom, že svedkovia A., K. a H. obviňujú, klamú a hovoria o veciach, ktoré sa nikdy nestali a za to majú benefity a náležité výhody, čo tiež spochybňuje hodnovernosť ich výpovedí.

Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, ako súd vyhodnotil odporujúce si skupiny dôkazov, a to výpovede usvedčujúcich svedkov A., H. a K. na jednej strane a výpoveď svedka R. a personálny list obžalovaného na strane druhej. V súvislosti s otázkou vyhodnotenia vykonaných dôkazov zvlášť v situácii, keď existujú proti sebe stojace skupiny dôkazov, odkázal obžalovaný na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 24. októbra 2023, sp. zn. II. ÚS 245/2023.

Všetci traja usvedčujúci svedkovia A., H., K. získali neoprávnené výhody. Pokiaľ ide o svedka A. za účasť na desiatich vraždách, ako to sám uviedol na hlavnom pojednávaní, mu bol navýšený trest (potom, čo mu bol uložený trest odňatia slobody na dvadsaťjeden rokov za členstvo v zločineckej skupine) o dva roky na dvadsaťtri rokov. Títo traja svedkovia boli eskortovaní z Ústavu na výkon trestu

odňatia slobody na výsluch v civilnom oblečení, bez označenia odsúdenej osoby a bez pút. Vrcholom priznávania neadekvátnych výhod týmto svedkom je podľa obžalovaného nevznesenie obvinenia z trestného činu podplácania voči týmto osobám, dokonca ani dočasné neodloženie vznesenia obvinenia, ani podmienené zastavenie trestného stíhania. Pokiaľ tvrdili, že poskytovali finančné prostriedky, ktoré im mal odovzdať svedok R. za informácie z prostredia polície, išlo o znaky trestného činu korupcie, avšak získali výhodu faktickej beztrestnosti. Za obdobnú situáciu a postup orgánov činných v trestnom konaní vyslovil Európsky súd pre ľudské práva porušenie práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vo veci Adamčo proti Slovenskej republike (rozhodnutie z 12. novembra 2019).

Obžalovaný namietal porušenie práva na obhajobu najmä tým, že nebol zbavený mlčanlivosti. Svedkovia A. a K. o ňom tvrdili, že mal kartičku, s ktorou mohol odpočúvať koho chcel a kedy chcel. Nezabezpečením zbavenia mlčanlivosti súdnou cestou sa obžalovaný nemohol brániť proti týmto tvrdeniam, keďže nemohol vysvetliť ako to celé bolo, a že tieto tvrdenia sa nemohli zakladať na pravde. Takýmto postupom bol obžalovaný zbavený aj možnosti vysvetliť, ako fungovalo zariadenie „A.“ a tiež nemohol odpovedať na otázky ohľadne bezpečnosti, resp. zadovážovania informácií utajovaným spôsobom, o ktorých sa dozvedel za svojho pôsobenia na ÚZPČ. Žiadneho trestného činu sa ako verejný činiteľ nedopustil.

Súdca neumožnil obžalovanému monologické vyjadrenie v súlade s § 122 ods. 2 v spojení s § 258 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré garantujú ústny a súvislý prednes. Opakovane bol samosudcom prerušovaný pri svojom prejave vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, pričom uvedené vyplýva predovšetkým zo zvukového záznamu z hlavného pojednávania z 19. januára 2022 (minutáž 32:22 až 1:51:10). Za ďalšie porušenie práva na obhajobu a práva na spravodlivé súdne konanie považoval zamietnutie návrhov dôkazov, ktoré boli navrhnuté práve obžalovaným. Súd nevypočul svedkov, ktorých navrhol, pričom toto svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil. V obdobnom prípade vyslovil Európsky súd pre ľudské práva porušenie čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru vo veci M. a W. proti Slovenskej republike (rozsudkom z 15. decembra 2022).

Súd tiež odignoroval argumentáciu obžalovaného, že sa voči nemu viedla diskreditačná kampaň v prostredí polície, založená na konflikte s dozorovým prokurátorom JUDr. Kyselom, ohľadom príkazu na odpočúvanie. Po voľbách v roku 2016 obžalovaný dostal informáciu, že sa konala súkromná akcia, na ktorej sa mal M. (bývalý policajný viceprezident, pozn. súdu) vyjadriť, že treba odstaviť T. a Y. z funkcií, aby boli po voľbách voľné miesta na ÚZPČ. Mal doslova povedať „treba ich zavrieť, aby sa nemohli potom vrátiť“. M. to mal dať za úlohu Q., čo neskôr potvrdil aj K.. Svedok Q. si na niektoré veci spomína inak, alebo na niektoré vôbec, z toho dôvodu označil obžalovaný jeho výpoveď za dôvodne pochybnú.

Súd odmietol zabezpečiť či vykonať niekoľko ďalších dôkazov, ktoré mali byť v prospech obžalovaného, ako napr. žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru obžalovaného z Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, vypočut' svedka Q., a to bez akéhokoľvek zdôvodnenia v rozsudku. Generál Š. mal oznámiť obžalovanému, že je na neho pripravovaná diskreditačná kampaň. Údajne ho mal niekto natočiť na video a sledovať, ako ide aj so svojou manželkou na služobnom motorovom vozidle do miesta svojho bydliska. Pod vplyvom tejto diskreditačnej kampane sa rozhodol odísť do civilu k 31. decembru 2015.

Sú preukázané dôvodné pochybnosti o relevantnosti začatia trestného stíhania, ako aj pochybnosti o tom, že by v konkrétnych okolnostiach bola spojitosť práve s obžalovaným. K týmto okolnostiam navrhol vypočut' svedkov Š., Y.Í., X., A., C., K., V. V mesiaci november - december 2015, kedy mu viacerí z národnej kriminálnej agentúry povedali, že „Q. na neho už niečo má“, diskutoval o celej veci s vtedajším I. viceprezidentom R.. Ten ho podporil a povedal mu, aby vydržal, na základe čoho požiadal o späťvzatie žiadosti do civilu, bolo to 30. novembra 2015. Na jar 2016 sa k obžalovanému dostalo, že Q. vykrikuje, že „už máme nabité na T.“, čo mu povedali W. W. a jeho kolega H.. Súd to však bez zdôvodnenia odmietol.

Súd odmietol oboznámiť celý obsah spisu Úradu inšpekčnej služby ČVS: SKIS-43/BKOK-V-2016, konkrétne časť spisu - výpovede svedkov A., K., H.. Porovnaním výpovedí by sa preukázali podstatné rozpory vo výpovediach usvedčujúcich svedkov s odstupom času, za účelom uškodiť obžalovanému. Ich výpovede boli účelovo pozmeňované. K. už na hlavnom pojednávaní tvrdil, že bol v Šali zaniest peniaze viackrát, dokonca s R.. Neskôr vo svojej výpovedi uviedol, že to bolo minimálne jeden raz a napokon, že bol zaniest obžalovanému peniaze iba raz, a to sám. Je zrejmé, že si obžalovaného mohol s niekým pomýliť. Zároveň nevedel vysvetliť, ako sa na obžalovaného nakontaktoval, nakoľko nikdy nemal na neho telefonický kontakt. V jednom z výsluchov svedok K. tvrdí, že R. od obžalovaného vedel, že idú zadržať A. (člen skupiny) v druhom zas, že to nevedel a bol na neho za to nahneváný.

Uznesenie o začatí trestného stíhania z 13. októbra 2015 bolo vydané voči neznámemu páchatel'ovi, ktorý mal spolupracovať so skupinou „B.K.“ minimálne od roku 2009. Svedok A. vo svojej výpovedi z 15. decembra 2015 tvrdil, že odkedy mu vybuchlo auto (1. júna 2006), tak obžalovaného už nestretol a ani mu nenosil peniaze. Je zrejmé, že uznesenie bolo pripravené a spracované účelovo, dávno pred tým ako vedeli, čo bude A. o mesiac vypovedať, a teda že neznámy páchatel' je práve obžalovaný. A. vo svojej výpovedi uviedol, že nosil obžalovanému peniaze v roku 2008 - 2009, keď sa skupiny stránil. Ako odkaz za odtrhnutie od organizovanej skupiny mu vybuchlo motorové vozidlo. Keď obžalovaný poukázal na to, že tieto súvislosti si v jeho svedeckej výpovedi protirečia (skôr uviedol, že sa skupiny stránil už od roku 2006), tak na druhý deň svedok začal tvrdiť, že on nevie prečo mu vybuchlo motorové vozidlo, ani kto a prečo mu pod vozidlo nastražil výbušninu.

Svedok H. tvrdí, že obžalovaného videl len raz, niekedy v roku 2000 a nosil okuliare. Tie však obžalovaný začal nosiť až o 15 rokov neskôr. Je podľa neho neuveriteľné a zarážajúce, že ochrankár, ktorý je s R. v každodennom kontakte, nevedel stotožniť obžalovaného. Z dôvodu rozporov výpovedí usvedčujúcich svedkov na hlavnom pojednávaní považuje obžalovaný ich výsluchy (ako aj samotný skutkový stav) za dôvodne pochybné.

Ku skutkom pod bodom 2) a 3) obžalovaný uviedol, že rozsudok obsahuje iba zovšeobecnené odôvodnenie jeho viny, bez konkretizácie vlastnej úvahy súdu vo vzťahu k podstatným okolnostiam o vine obžalovaného, čo je v rozpore s § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Takýmto konaním súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie obžalovaného, v súvislosti s čím odkázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 8. septembra 2022, sp. zn. I. ÚS 296/2022.

Založenie viny obžalovaného na výpovedi H. A. je dôvodne pochybné a je v rozpore s § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Súd nevykonal vyhodnotenie tejto výpovede jednotlivo ani v súhrne dôkazov, čím došlo k porušeniu § 2 ods. 12 Trestného poriadku. A. bol od svojho obvinenia spolupracujúcim svedkom a jeho výpovede sú nekonzistentné a v rozpore so súhrnom dôkazov, na čo súd neprihliadol. Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva ani to, ako súd vyhodnotil výpoveď svedka W., hoci išlo o jediný priamy usvedčujúci dôkaz proti obžalovanému zo skutkov pod bodom 2) a 3), čím došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. W. mal dlhoročný priateľský vzťah s V. R. a teda nebol dôvod na to, aby im obžalovaný sprostredkoval nejaké stretnutie.

Tvrdenie svedka W., že dával časť prostriedkov poskytnutých A. obžalovanému, je dôvodne pochybné. Svedok W. nepotreboval k vykonávaniu činností pre H. A. obžalovaného ako riaditeľa, a to ani kvôli sledovaniu či cezhraničnému sledovaniu. W. priznal, že na ÚZPČ bol zošit, do ktorého sa zapisovala práca sledovania a mal k nemu celodenný prístup, takže o sledovaní mal prehľad. Samotný W. poberal „paušál“ od svedka A. ako zástupca riaditeľa ÚZPČ už od roku 2012, čiže v čase, keď tam obžalovaný nepracoval. Svedok W. vykonával obdobnú činnosť poskytovania informácií aj pre skupinu „C.“ prostredníctvom svedka A., čo robili bez akejkoľvek potreby spolupráce s obžalovaným. W. nespomenul ani jednu situáciu, kedy by sa obrátil na obžalovaného za účelom získania požadovanej informácie pre H. A.. Mechanizmus spolupráce pri poskytovaní informácií mal fungovať tak, že A. preposielal informácie, čo potreboval zistiť W. a on to odoslal R., ten to zas naspäť preposielal, cez W., A.. Nikde v tejto schéme za paušál nebol zahrnutý obžalovaný.

Súd nevykonával navrhnuté dôkazy ku skutočnostiam o prístupe svedka W. k údajom o sledovaní, či cezhraničnom sledovaní osôb prostredníctvom na to určeného zošita. Zapisovať do zošita prácu sledovania mala za úlohu riaditeľka p. C. a v jej neprítomnosti p. B. a aj p. X., zástupca riaditeľa ÚZPČ. Tieto osoby obžalovaný navrhol vypočúť ako svedkov, čo súd bezdôvodne odmietol a porušil tak právo obžalovaného na spravodlivý súdny proces. Súd nevykonával ani výsluch svedka D. S. - účtovníčky H. A., ktorá bola vypočutá v prípravnom konaní a v rámci svojej výpovede potvrdila, že H. A. poskytoval finančné prostriedky policajtom, ktorých menovala, avšak meno obžalovaného nespomenula. Výpovede svedkov V. a F. nesvedčia proti obžalovanému. Je dôvodne pochybné, že súd vyhodnotil práve tieto výpovede ako výpovede usvedčujúce obžalovaného.

Obžalovaný ďalej namietal, že vo veci rozhodol sudca, ktorý mal byť vylúčený. Pri odsúdení svedkov A. a K. bol jedným z členov senátu aj samosudca JUDr. Giertli rozhodujúci v tejto trestnej veci, a teda bol zjavne ovplyvnený touto skutočnosťou. Za obdobnej situáciu vyslovil Európsky súd pre ľudské práva porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vo veci Mucha proti Slovenskej republike rozsudkom z 25. novembra 2021.

Na hlavnom pojednávaní boli oboznámené rozsudky Špecializovaného trestného súdu z 30. novembra 2017, sp. zn. BB-3T/32/2014 (odsúdený A.) a z 20. decembra 2018, sp. zn. BB-3T/8/2016 (odsúdený K.), ktoré sa týkajú tej istej zločineckej skupiny „B.“, pre ktorú mal byť činný podľa skutku pod bodom 1) aj obžalovaný. V týchto veciach bol ako člen senátu aj sudca JUDr. Ján Giertli, na hlavnom pojednávaní, hlasovaní a rozhodovaní. Výpoveď A. bola vyhodnotená tak, že sa mal zvlášť významnou mierou podieľať na objasnení trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny. Títo istí svedkovia vystupujú aj v prípade obžalovaného, pričom je zrejmé, že sudca JUDr. Giertli je týmto ovplyvnený a má tendenciu prikloniť sa a dôverovať svedectvu A. a K., ktorí vystupujú ako kľúčoví svedkovia. Z uvedeného dôvodu existuje dôvodná pochybnosť o jeho nezáujatosti k veci. Sudca odmietol konať o námietke zaujatosti založenej na tom, že v médiách sa objavila SMS komunikácia v trestnej veci Č. a spol., pričom išlo o komunikáciu, v ktorej bol operatívcom F. spomínaný nejaký sudca Giertli a to v zmysle, že „Giertli zostáva v službách“. F. je v súčasnej dobe obvinený vo veci ovplyvňovania trestných konaní.

Trestné stíhanie obžalovaného sa vykonalo v rámci akcie „Q.“. Z medializovaných informácií, ako aj výsluchu osoby Q. K. boli preukázané dôvodné podozrenia, že dochádzalo k ovplyvňovaniu trestného stíhania aj v predmetnej trestnej veci. Súd pritom odmietol vypočúť Q. K. ako svedka. To, že orgány činné v trestnom konaní zabezpečujú dôkazy, podľa obžalovaného vôbec nevyklučuje, že dôkazom v trestnom konaní môže byť aj informácia získaná Slovenskou informačnou službou. Taktiež súd odmietol vypočúť vyšetrovatelku B. a pracovníkov inšpekcie, vyšetrovateľa V. E. a ďalšie osoby, ktoré obžalovaný navrhol, čím mu neumožnil reálne sa brániť voči obžalobe.

Obžalovaný predložil anonymizované uznesenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. IV/3 GPt 117/21/1000-27, v ktorom sa píše o nekalých praktikách vyšetrovateľov národnej kriminálnej agentúry. Poukázal na to, že sú to osoby, ktoré sa podieľali aj na jeho trestnom stíhaní. V uvedenom uznesení sú citované časti nahrávok, ktoré podľa generálnej prokuratúry usvedčujú pracovníkov národnej kriminálnej agentúry z manipulácie v trestných konaniach. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tost 33/2021 plynú závažné skutočnosti vyvolávajúce podozrenia, že v trestných veciach malo dochádzať ku skresľovaniu dôkaznej situácie vytváraním nepravdivých dôkazov, skresľovaním podmienok rozhodovania o väzbe, pričom o týchto skutočnostiach mal vedieť aj vyšetrovateľ Č..

Tvrdenia prokurátora o tom, že A. A. vo svojej výpovedi klamal, sú nelogické. A. sa stal kajúcnikom v roku 2020. Vo svojom výsluchu dňa 8. januára 2021 vypovedal konzistentne k trestnej činnosti, ktorú páchal on sám. Je nelogické, aby vypovedal o svojej trestnej činnosti a trestnú činnosť obžalovaného zamlčal. A. bol pôvodne trestne stíhaný za obzvlášť závažný zločin vydierania. Neskôr bol vylúčený na samostatné konanie, keďže začal spolupracovať a získal status kajúcnika. Za túto spoluprácu bol odmenený prekvalifikovaním jeho konania a uložením podmieneného trestu.

Obžalovaný poukázal na ďalšie porušenie ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku odmietnutím vykonať návrhy prednesené obhajobou, najmä vypočutím svedka T. R., ktorý popiera spáchanie všetkých trestných činov a je právoplatne odsúdený na doživotie. Podľa prokurátora už bola táto osoba riadne vypočutá dňa 8. novembra 2016 v úplne rovnakom predmete konania a vyšetrovací spis s obsahom jeho výpovede ako svedka je súčasťou spisu. Uvedené konanie podľa obžalovaného potvrdzuje zaujatosť prokurátora. Orgány činné v trestnom konaní odmietli vykonať aj ďalšie dôkazy ako je konfrontácia svedka T. R. so svedkami A., K., H. Konfrontácie neboli vykonané ani na hlavnom pojednávaní. Súd absolútne neprihliadol na obhajobu obžalovaného a nijako sa s ňou nevysporiadal.

Z uvedeného dôvodu obžalovaný navrhol odvolaciemu súdu zrušiť rozsudok Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, z 24. júla 2023, sp. zn. BB-9T/7/2021 podľa § 321 ods. 1, písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku, v celom rozsahu a vec vrátiť na nové prejednanie a rozhodnutie prvostupňovému súdu s tým, aby podľa § 325 Trestného poriadku bola vec prejednaná a rozhodnutá iným samosudcom alebo aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, alternatívne podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku.

Prokurátor vo svojom vyjadrení k odvolaniu z 5. decembra 2023 uviedol, že odôvodnenie odvolania obžalovaného považuje za nedôvodné, do veľkej miery založené na nesúvisiacich okolnostiach. Rozsudok súdu prvého stupňa považuje za logický, presvedčivý a zákonný v časti uznania viny a uloženia trestu odňatia slobody a trestu zákazu činnosti.

III.

Konanie o odvolaní

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli podaným odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a po vykonaní takto vymedzeného prieskumu dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Odvolací súd z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní pred Špecializovaným trestným súdom na základe odvolania podaného obžalovaným zistil, že napadnutý rozsudok je nutné zrušiť v celom rozsahu z dôvodov § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku pre podstatné chyby konania, pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení a preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, pre pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať a vykonať ďalšie dôkazy.

Zároveň odvolací súd rozhodol podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku o vrátení veci Špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, keďže doplnenie konania odvolacím súdom by bolo spojené s neprímeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom, a to riadiac sa nasledovným:

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení

všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada voľného hodnotenia dôkazov ustanovená vo vyššie citovanom § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorej má súd hodnotiť dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarala strana alebo súd. Táto základná zásada trestného konania musí byť realizovaná v obsahu vyhotovenia konkrétneho meritorneho rozhodnutia, z ktorého musí byť zrozumiteľne a preskúmateľne zistiteľné akým spôsobom súd vyhodnotil v trestnom konaní získané a vykonané dôkazy, a ako dospel k svojmu rozhodnutiu, pričom má svoj zákonný odraz vo formálnych požiadavkách kladených na vyhotovenie rozsudku, a síce podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku musí súd uviesť:

- ktoré skutočnosti vzal za dokázané,
- o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera,
- akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov,
- ako sa súd vyrovnal s obhajobou,
- prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov,
- akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu, pričom ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Z ustálenej súdnej praxe vyplýva požiadavka, aby každé rozhodnutie bolo dostatočne a presvedčivo odôvodnené, keďže rozhodnutie by malo byť zákonné a spravodlivé (z pohľadu výroku) a presvedčivé (z pohľadu odôvodnenia). Odôvodnenie rozhodnutia má presvedčiť o opodstatnenosti výrokov rozhodnutia z hľadiska vecnej správnosti, zákonnosti a spravodlivosti. Riadne odôvodnenie rozhodnutia má vplyv nielen na možnosť uvádzať návrhy a argumenty procesnými stranami s tým, aby bolo k nim zaujaté stanovisko v odôvodnení rozhodnutia, ale aj na možnosť účinne napadnúť rozhodnutie opravným prostriedkom jednak na zabránenie tomu, aby bolo rozhodnutie arbitrárne, resp. naopak, aby bolo rozhodnutie preskúmateľné. V tejto súvislosti netreba opomenúť tú skutočnosť, že súčasťou práva na spravodlivý proces je právo obžalovaného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Odvolací súd ďalej uvádza, že podľa ustálenej súdnej praxe zo zásady spravodlivého súdneho konania, ktorú treba odvodiť z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyplýva nutnosť, aby v súdnom rozhodnutí odôvodnenie výroku o vine zo spáchania skutku napĺňajúceho trestný čin zodpovedalo požiadavke preukázania zákonných znakov trestného činu mimo rozumných pochybností. Ak je odôvodnenie výroku o vine vo vzťahu k niektorému zo zákonných znakov trestného činu nepreskúmateľné, takéto odôvodnenie je z hľadiska spravodlivého súdneho konania ústavne neudržateľné.

Podstata odvolacích námietok obžalovaného je založená na tom, že vo veci rozhodol zaujatý sudca, ako aj na spochybňovaní správnosti skutkových zistení súdu prvého stupňa tým, že namieta spôsob, akým súd hodnotil jednotlivé vykonané dôkazy, obmedzený rozsah dokazovania, ktoré súd prvého stupňa zvolil, ako aj skutočnosť, že nebol zbavený mlčanlivosti, čím mu súd neumožnil realizovať jeho právo na obhajobu v dostatočnom rozsahu, vrátane nedostatočného odôvodnenia rozsudku, či ignorovania dôkazov svedčiacich v jeho prospech.

V prvom rade je potrebné uviesť, že zaujatosť odvolateľom namietaného sudcu už bola predmetom preskúmania súdom druhého stupňa, ako to vyplynulo z uznesenia najvyššieho súdu (č. I. 1437 spisu a nasl.).

Odvolateľ sa v ďalšom opiera predovšetkým o nedôveryhodnosť výpovedí svedkov V. A., V. K. a Q. H., ktorých výpovede sú v príkrom rozpore s tým, čo uvádza svedok T. R., od ktorého mali títo

svedkovia „nosiť“ peniaze obvinenému. Zdôrazňuje pritom výhody poskytnuté týmto svedkom v ich trestných konaniach. Spochybňuje tiež výpoveď svedka Ing. N. W., ale aj skutočnosť, že za trestný čin podplácania, ktorého sa dopustili nimi popísaným konaním, neboli svedkovia vôbec trestne stíhaní.

K tomu je potrebné uviesť, že ak prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, a teda ich hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a na základe toho dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, nemôže odvolací súd takýto rozsudok zrušiť, ani keby sám, na základe vlastného presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom.

V posudzovanom prípade však odvolací súd zistil, po oboznámení sa s obsahom spisu, s odôvodnením rozsudku a s obsahom podaného odvolania vo vzťahu k vyššie uvedenej všeobecne platnej povinnosti súdu postupovať pri hodnotení dôkazov dôsledne, starostlivo a s poukazom na všetky v konaní zákonne získané a použiteľné dôkazy obligatórne vyjadreného starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu to, že Špecializovaný trestný súd pri plnení takto vymedzenej povinnosti riadiť sa pri ustálení skutkových záverov vyššie špecifikovanými požiadavkami nepostupoval dôsledne a dopustil sa pochybení, ktoré majú za následok nelogickosť a v konečnom dôsledku nedostatočnú preskúmateľnosť odvolaním napadnutého rozsudku.

Primerane tento záver odvolacieho súdu platí aj na odôvodnenie skutkových zistení zo strany Špecializovaného trestného súdu, pri preskúmaní ktorých možno konštatovať viaceré nejasnosti ohľadom úplnosti a presvedčivosti úvah, ktorými sa Špecializovaný trestný súd spravoval pri finálnom zhodnotení vykonaného dokazovania, a na podklade ktorých dospel k skutkovému stavu tak, ako je tento podrobne opísaný v skutkovej vete rozsudku.

Zistenia vyjadrené v skutkovej vete a ich odôvodnenie v rozsudku špecializovaného trestného súdu trpia v dôsledku nedostatočne starostlivo vykonaného uváženia všetkých okolností prípadu viacerými závažnými rozpormi a medzerami, na podklade čoho ich nemožno označiť za logicky udržateľné. V podstatných častiach sa javia ako neúplné a opomínajúce viacero pre objasnenie skutkového stavu dôležitých okolností, ktoré nemajú odraz ani v odôvodnení rozsudku, čo je potom v prirodzenom rozpore s vyššie uvedeným obsahom § 168 a nasl. Trestného poriadku.

Skutkové a právne závery uvedené v napadnutom rozsudku nie sú v niektorých podstatných častiach relevantným spôsobom zdôvodnené, resp. ich základ možno identifikovať len obtiažne, resp. nepriamo. Je preto v tomto smere potrebné prisvedčiť obhajobe a to na základe skutočne rozsiahlym spôsobom namietaných a otázok vzbudzujúcich okolností v odvolaní obžalovaného, že špecializovaný trestný súd sa vysporiadal s podstatou obhajobnej argumentácie prezentovanej obžalovaným nedostatočne, a na obhajobou zdôrazňované rozpory a mnohé nezrovnalosti vo vykonaných dôkazoch nereagoval.

Po dôkladnom preštudovaní rozsudku Špecializovaného trestného súdu ohľadom skutku v bode 1) možno identifikovať v zásade zhodný pôvod vyššie uvádzaných nedostatkov v skutkových zisteniach. Týmto sú predovšetkým (no nielen) skutočnosť plynúce z obsahu jednotlivých svedeckých výpovedí svedkov V. A., V. K. a Q. H. Výpovede týchto svedkov vykazujú viaceré nezrovnalosti a rozpory. Na to nadväzujú ďalšie (a pre vytvorenie si úplného obrazu o skutkovom dejí nemenej dôležité) čiastkové nezrovnalosti aj ohľadom skutkov v bode 2) a 3) vo výpovedi svedka Ing. N. W.. Podľa názoru odvolacieho súdu závažnými rozpormi vo výpovediach svedkov A., K., H. a W. sa Špecializovaný trestný súd nevysporiadal tak, aby učinil zadosť vyššie podrobnejšie precizovaným kritériám platným pre možnosť vyslovenia záveru o vine obžalovaného.

Ide najmä o nasledovné (najpodstatnejšie) rozpory týkajúce sa skutku pod bodom 1) :

- svedok V. A. na hlavnom pojednávaní (č. l. 1241 - 1267) ohľadom skutku v bode 1) uviedol, že „od T. R. a W. S. vie, že R. mal platiť obžalovanému mesačne sumu 20.000,-Sk, a sumu v rokoch 2002 alebo 2003 osobne obžalovanému svedok odovzdával, rovnako sa tak malo diať v roku 2004 alebo 2005 do

roku 2008-2009 kedy mal s obžalovaným posledné stretnutie, ako však sumu odovzdal si nespomenul, svedok tvrdí, že obžalovaný mal pracovať pre SIS a potom ako šéf na odposluchoch, a mal nosiť do skupiny informácie, že je niekto rozrábaný políciou, alebo bude zadržaný“, pričom v inom trestnom konaní svedok uviedol, že „od roku 2004 sa so skupinou nestýkal“, ktorá skutočnosť bola oboznámená na hlavnom pojednávaní konanom dňa 8. júna 2022 (č. l. 1734 - 1741),

- svedok V. K. (č. l. 1262 a nasl.) na hlavnom pojednávaní uviedol, že „obžalovaného vnímal od roku 2000, nosil do skupiny informácie z polície, (napr. kedy sa diala nejaká akcia), dostával za to mesačne od R. 30.000,- Sk, jedenkrát mu peniaze aj bol odniesť, podľa svedka obžalovaný robil na odposluchoch a na ÚBOK, pred zadržaním svedka 25. septembra 2012 mu došla v júly alebo v auguste od R. na telefón správa, že si majú dávať pozor aj s H.“,

- svedok Q. H. (na č. l. 1334 a nasl.) na hlavnom pojednávaní uviedol, že „obžalovaného registruje od roku 2000-2002, k zadržaniu svedka došlo v roku 2012, obžalovaný bol na výplatnej páske R., počul len o tom, že dostával peniaze každý mesiac za poskytnutie informácii o odpočúvaní skupiny „B.“, do ktorej patrili, nakoľko obžalovaný robil na odposluchoch, výšku odmeny nevie, odovzdávanie peňazí nevidel, pred zadržaním mal od R. informácie, že sú odpočúvané jeho telefóny (rok 2012), pričom R. mal informácie od nejakého policajta.“

K tomuto je potrebné uviesť, že z personálneho listu obžalovaného (č. l. 1058 - 1060) vyplynulo, že podstatnú časť obdobia páchania skutku pod bodom 1) od 1. septembra 1999 do 27. júla 2006 bol obžalovaný zamestnaný síce v Policajnom zbore, ale na pobočke v Nitre. Na Úrade zvláštnych policajných činností pracoval od 1. októbra 2010. Z policajného zboru odišiel 1. januára 2012. Tým, že uvedené dátumy nekorešponujú s tvrdeniami svedkov, sa súd prvého stupňa nijako nevysporiadal. Nezistoval u svedkov, aké konkrétne informácie mal obžalovaný nosiť z útvaru v Nitre, komu zo skupiny v Bratislave slúžili. Uvedené je pritom dôležité pre upresnenie časovej osi páchania skutku. Ak mal nosiť obžalovaný informácie o rozpracovaní osôb skupiny, do ktorej patrili svedkovia, potom napríklad aj informácia o varovaní členov skupiny prišla od R. v septembri roku 2012 svedkom (ostatným členom skupiny) v čase, keď už obžalovaný niekoľko mesiacov v polícii vôbec nepracoval. Uvedené nezrovnalosti bude potrebné odstrániť v zmysle vyššie konštatovanej rozhodovacej činnosti.

Obžalovaný sa bráni tým, že nebol zbavený mlčanlivosti, čím mu bolo zabránené realizovať v dostatočnom rozsahu svoju obhajobu, ktorú skutočnosť súd prvého stupňa vôbec bližšie neskúmal. Tu bolo minimálne potrebné podrobnejšie zisťovať od obžalovaného ohľadom čoho má povinnosť mlčanlivosti, komu je touto zaviazaný, kto ho môže zbaviť mlčanlivosti, či sa predmet mlčanlivosti týka skutkov kladených mu za vinu, v akom rozsahu, ... Na uvedené preverenie bude potrebné zisťovať, aj kde bol zamestnaný v čase, keď odišiel z Policajného zboru, či aj v tomto čase mohol mať prístup k informáciám, pre poskytnutie ktorých mal byť platený. V prípade potreby, ktorá vzíde z ním tvrdených skutočností zväžiť v záujme spravodlivého konania následne aj zbavenie mlčanlivosti obžalovaného...

Najvyšší súd sa už viackrát podrobným spôsobom vyjadroval ku spolupracujúcim svedkom vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (napr. uznesenie z 2. februára 2016, sp. zn. 1 TdoV 13/2015, rozsudok z 26. novembra 2014, sp. zn. 2 To 9/2014), keď v podstate konštatoval, že využitie uvedeného zákonného inštitútu (ako aj iných obdobných osobitných trestno-procesných inštitútov voči osobám, ktoré sa sami podieľali na prejednávanej alebo s ňou súvisiacej trestnej činnosti, napr. prerušenie trestného stíhania, dohoda o vine a treste) nespôsobuje automaticky nevyhnutnosť vyhodnotenia výpovede osoby, voči ktorej bol tento inštitút použitý, ako nevierohodnej. Podstatou takého legislatívneho riešenia je prioritá záujmu spoločnosti na umožnení odhalenia a dokázania určitého druhu trestnej činnosti a jej najnebezpečnejších páchatel'ov. Tento postup umožňuje v súvislosti s výpoveďou o trestnej činnosti iných osôb (resp. zároveň aj vlastnej trestnej činnosti) naozaj získať určitú výhodu. Ide však o legálny „benefit“, ktorý výpoveď svedka procesne nediskriminuje. Taká výpoveď je zákonným dôkazom, čo neznamená, že výpoveď je pravdivá, neznamená to však ani opak. Svedecké výpovede dotknutých osôb (slangovo označovaných ako „kajúcnici“) podliehajú voľnému hodnoteniu dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku rovnako ako každý iný dôkaz. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nie je zákonom predpísané, akým spôsobom (akým dôkazom, resp. dôkazmi) musí byť určitá okolnosť dokázaná (pokiaľ ide o druh alebo počet potrebných dôkazov), rozhodujúca je

konkrétne dôkazná situácia. Žiadnym dôkazom teda nie je súd pri posudzovaní určitej skutkovej okolnosti viazaný, zároveň však žiaden zo zákonne súladných dôkazov nie je v tomto smere ako podklad pre rozhodnutie vylúčený. Na základe ktoréhokolvek legálneho dôkazu môže byť uznaná vina v trestnom konaní (neplatí však, že na základe určitého dôkazu alebo dôkazov vina uznaná byť musí). V zásade teda neplatí ani téza, že na základe výpovede spolupracujúcej osoby nemôže byť uznaná vina, resp. môže byť uznaná len vtedy, ak je ohľadom určitej okolnosti táto výpoveď potvrdená inými výpoveďami alebo inými dôkazmi. Výpoveď takého svedka (pri jej voľnom hodnotení) môže byť (potenciálne) ovplyvnená snahou dosiahnuť vlastnú výhodu. Na druhej strane, svedok v čase svojej výpovede (najmä keď je vypočutý už v prípravnom konaní) nevie, či a s akými dôkazmi bude táto výpoveď konfrontovaná. Jeho rozhodnutie „pomôcť si“ je teda realizovateľné práve v prípade, ak hovorí pravdu, a naopak, rizikové pre prípad, že sa svedkom uvádzané okolnosti ukážu ako fiktívne, čo by jeho osobnú pozíciu mohlo skomplikovať. Oba tieto faktory sa vo sfére hodnotenia dôkazov stretávajú a je potrebné sa s nimi vyrovnáť v konkrétnom prípade, vzhľadom na jeho okolnosti.

V tomto ohľade odvolací súd poukazuje, že aj z rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva ohľadom tzv. korunných svedkov poskytujúcich pomoc pri odhaľovaní trestnej činnosti výmenou za beztrestnosť alebo iné výhody vyplýva, že použitie takej výpovede nie je samo osebe dôvodom na vyslovenie porušenia práva na spravodlivé súdne konanie (Atanasov proti Bulharsku, z 3. marca 2009, č. 20309/02), a to aj v prípade, keď je odsúdenie založené v určujúcej miere práve na výpovedi takého svedka (Cornelis proti Holandsku, z 25. mája 2004, č. 994/03; Lorse proti Holandsku, z 27. januára 2004, č. 44484/98; Verhoek proti Holandsku, z 27. januára 2004, č. 54445/00), pričom v záujme zaistenia spravodlivosti konania je zároveň prirodzenou požiadavkou dôkladná analýza vierohodnosti takej výpovede. Zároveň podľa rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky postup orgánov činných v trestnom konaní a následne konajúcich súdov, ktoré využijú zákonodarcom ukotvený, a teda úplne legálny inštitút spolupracujúceho svedka, nemožno považovať a priori za defektný prvok oslabujúci hodnotu dôkaznej situácie, ku ktorej sa súdy s pomocou takýchto výpovedí dopracovali. Relevantné ustanovenia Trestného poriadku (zásada náležitého zistenia skutkového stavu a zásada voľného hodnotenia dôkazov) v záujme vylúčenia potenciálneho nebezpečenstva účelových, nepravdivých výpovedí ukladajú súdom povinnosť vykonať dôslednú previerku hodnovernosti, a teda kvality takto podaných svedectiev, ktorej prípadné zanedbanie by mohlo signalizovať porušenie garancií spravodlivého procesu (III. ÚS 758/2016 - rozhodnutie uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 53/2016, III. ÚS 665/2016, I. ÚS 384/2019).

Z rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri E. Adamčo v. Slovenská republika rozhodnutie z 1. júna 2023 č. 19990/20) vyplynulo, že je nevyhnutné, aby súd v prípade spolupracujúcich svedkov realizoval aj iné preskúmanie ich výpovedí, než bežný spôsob voľného hodnotenia dôkazov, čo sa má týkať aj (ale nielen) preskúmania profilu a záznamov uvedených svedkov. Je v záujme spravodlivého procesu, aby sa obžalovaný mohol účinne brániť, preto je nevyhnutné, aby súd preskúmal zákonnosť a primeranosť výhod, ktoré získali uvedení svedkovia. Pri rozhodovaní o tom, či bolo konanie ako celok spravodlivé, treba prihliadať aj na to, či boli dodržiavané práva obhajoby. Je potrebné zistiť, či obžalovanému bola poskytnutá možnosť spochybníť pravosť dôkazov, a namietat' ich použitie (pozri Szilagyí v. Rumunsko rozhodnutie z 17. decembra 2013 č. 30164/04). Okrem toho musí byť braná do úvahy kvalita dôkazov vrátane toho, či okolnosti, za ktorých boli získané spochybňujú ich dôveryhodnosť alebo správnosť. Použitie výpovedí svedkov poskytnutých výmenou za beztrestnosť, alebo iné výhody môže vyvolať nielen pochybnosti o spravodlivom konaní proti obvinenému, ale aj zložité problémy, pretože vzhľadom na svoju povahu sú takéto výpovede prístupné manipulácii, a môžu byť urobené výlučne s cieľom získať výhody ponúkané výmenou, alebo s cieľom osobnej pomsty. Riziko, že osoba môže byť obvinená a súdená na základe neoverených obvinení, ktoré nemusia byť nevyhnutne nezaujaté, preto nemožno podceňovať (pozri Habran a Dalem v. Belgicko z 17. januára 2017 č. 43000/11 a 49380/11 ods. 100). V rámci zachovania zásad spravodlivého procesu súd musí podrobiť výpovede spolupracujúcich svedkov primeranému stupňu kontroly (pozri Adamčo v. Slovenská republika z 12. novembra 2019 č. 45084/14, bod 59) majú na pamäti, že požadovaná intenzita takejto kontroly koreluje s dôležitosťou výhody, ktorú spolupáchateľ získa výmenou za dôkazy, ktoré poskytne (pozri Erdem v. Nemecko z 9. decembra 1999 č. 38321/97).

Súd prvého stupňa venoval minimálnu pozornosť (č. 1. 33 rozsudku druhý odsek) dôvodom, alebo charakteru či rozsahu výhod získaných svedkami A., K., H. a W., a to napriek konkrétnym argumentom obžalovaného uplatneným v konaní ohľadom tohto aspektu. Je predovšetkým potrebné dbať na to, aby použitie takto spolupracujúcich svedkov v trestnom konaní bolo vzhľadom na význam ich výpovedí proti obžalovanému sprevádzané primeranými zárukami na zabezpečenie celkovej spravodlivosti konania.

Ohľadom skutkov pod bodmi 2) a 3) :

Z výpovedí obžalovaného vyplynulo, že prístup k informáciám, za ktoré mal dostávať peniaze, mal mať aj svedok Ing. N. W., súd však toto podrobnejšie nepreveroval. Bude potrebné vypočítať na oddelení, ktoré viedol obžalovaný, v tom čase tam pracujúcich zamestnancov ako svedkov, ktorí sa vyjadria k spôsobu fungovania oddelenia, vzťahom medzi obžalovaným a svedkom W., okolnostiam okolo zošita, kde sa mali evidovať odposluchy, ako to tvrdí obžalovaný, či boli odposluchy podmienené súhlasom obžalovaného, resp. či obžalovaný mal viac informácií, ako to tvrdí svedok, kto k informáciám (k zošitu) mal prístup, či to bol aj svedok W. a pod. Ani v tomto smere obrana obžalovaného nebola súdom preverená, rozpory neboli odstraňované, či už konfrontáciou svedka Ing. W. s obžalovaným, prípadne s vypočutými svedkami a pod.

Tieto zistenia úzko nadväzujú na delenie sumy peňazí, o ktorej svedok W. uviedol, že určitý podiel z nej mal smerovať obžalovanému. Uvedené je totiž podľa názoru odvolacieho súdu skutočnosťou, ktorá by dokresľovala autenticitu skutkového deja tak, ako je tento opísaný v skutkovej vete rozsudku špecializovaného trestného súdu, pričom obžalovaný to v celom rozsahu poprel. Svedok H. A. o tom, že W. dáva peniaze obžalovanému, vedel len z počutia, avšak tieto okolnosti zostali zo strany Špecializovaného trestného súdu nepovšimnuté, hoci ak mal svedok W. prístup k žiadaným informáciám, vyvstáva oprávnená otázka, z akého dôvodu by platil za ich poskytnutie obžalovanému, najmä ak nemali mať medzi sebou dobré vzťahy, pričom zmienku o prezentovaných rozporoch nemožno nájsť ani v odôvodnení rozsudku špecializovaného trestného súdu. Prípadné objasnenie takto prezentovaných rozporov by iste prispelo aj k posúdeniu miery vierohodnosti obrany obžalovaného, či výpovedí svedkov, ktorí však potvrdili fungovanie korupčného trojuholníka v zložení A.-R.-W., najmä s ohľadom na okolnosť, že svedok W. tvrdí, že poskytnutie peňazí obžalovanému bolo jeho „osobnou iniciatívou“, peniaze obžalovanému mal dávať „zo svojho“ nakoľko obžalovaný mal mať lepší prehľad o činnosti a aktivitách úradu, ktorý obžalovaný viedol. Bolo potrebné prinajmenšom upresniť, aké informácie obžalovaný svedkovi W. poskytoval, o ktorých sám svedok nevedel, najmä ak svedok V. R. uvedené tvrdenia o prijímaní úplatkov poprel a uviedol, že „obžalovaný a W. sa neznášali a nejde mu do hlavy, aby z titulu problémov medzi nimi dával W. obžalovanému peniaze.“

Súd prvého stupňa nevenoval pozornosť nielen skutočnosti, že v danej veci stoja proti sebe dve skupiny dôkazov, na jednej strane výpovede svedkov A., K. a H. vrátane svedka W., osôb odsúdených za rôznu trestnú činnosť, ale ani podstatným výhodám, ktoré za svedectvá získali, vrátane toho, že za aktuálne prejednávajúcu trestnú činnosť obžalovaného stíhaní vôbec neboli. Pričom na druhej strane existujú výpovede svedkov R., F., V., B., Č., S., ktorí vôbec o účasti obžalovaného na trestnej činnosti nevypovedajú, rozbor ich svedeckých výpovedí však v rozsudku absentuje.

K záverom súdu prvého stupňa ohľadom výpovede svedka T. R. je potrebné uviesť, že hoci súd prvého stupňa argumentuje jeho nepriznaním sa k rozsiahlej trestnej činnosti v jeho trestných veciach, pre ktorú bol právoplatne odsúdený, nemožno uvedené vôbec porovnávať. V tomto trestnom konaní vystupuje ako svedok, a má teda v zmysle Trestného poriadku povinnosť vypovedať pravdu a nič nezamlčovať, čo nemožno zamieňať s jeho postavením v kauze, kde je obvinený, a z toho titulu mu Trestný poriadok priznáva úplne iné práva v konaní, vrátane práva na svoju obranu uvádzať akékoľvek okolnosti, aj nepravdy (ustanovenie § 34 Trestného poriadku).

Nakoľko si je odvolací súd vedomý obsahu § 2 ods. 12 Trestného poriadku, zdrží sa na tomto mieste akýchkoľvek hodnotiacich úsudkov vo vzťahu ku konštatovanej hodnovernosti označených svedeckých

výpovedí, avšak ako skôr mäťúcu hodnotí tú skutočnosť, že Špecializovaný trestný súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s vyššie vymedzenými a pre riadne zistenie skutkového stavu ťažiskovo významnými rozpormi obsiahnutými v jednotlivých svedeckých výpovediach V. A., V. K. a Q. H.. Pre komplexné posúdenie ich výpovedí a odstránenie rozporov v nich by bolo vhodné vykonať aj ich konfrontácie či už s obžalovaným, alebo aj so svedkom T. R..

Zhrnutie najpodstatnejších dôkazov, ktoré boli v konaní vykonané a obhajobou vážne spochybnené nebolo Špecializovaným trestným súdom aj následne vyhodnotené čo sa týka najmä skutkového posúdenia, na ktoré plynulo nadväzuje právne posúdenie. Preto nebolo možné zaujať jednoznačné stanovisko k tomu, či tieto dôkazy v dostatočne relevantnej miere dokumentujú priebeh skutku tak, aby bolo možné posúdiť to, či Špecializovaný trestný súd formuloval svoje skutkové závery v miere nevyklúčujúcej rozumné pochybnosti o priebehu skutkového deja.

Bez riadneho zohľadnenia vyššie uvádzaných nejasností je potom záver Špecializovaného trestného súdu o vine obžalovaného neúplný. Vzhľadom na nepopierateľný význam výpovedí menovaných svedkov je potom akceptovanie takto zisteného stavu objasnenia okolností potrebných pre spravodlivé rozhodnutie pre účely vyslovenia finálneho rozhodnutia vo veci samej minimálne predčasné.

Najvyšší súd považuje za potrebné záverom vo vzťahu k vyššie uvedenému bezprostredne dodať, že úplne rešpektuje, že je to práve Špecializovaný trestný súd, ktorý videl menovaných svedkov, a z toho dôvodu aj musel vnímať ich reakcie. Je tomu tak s poukazom na existenciu zásady ústnosti a bezprostrednosti podľa § 2 ods. 18, ods. 19 Trestného poriadku. Hodnotenie dôkazu (vrátane výpovede svedka) podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, ale musí zároveň ten - ktorý súd vykonať tak, že uváži všetky okolnosti prípadu i v ich súhrne, teda skúma, či výpoveď svedka je logická, či sa svedok prípadne aj v okolnostiach menej podstatných neodchýľuje od svojej predchádzajúcej výpovede, pričom v prípade odchýlok musí súd dotazom zistiť, prečo k nim vo výpovedi dochádza. Pri hodnotení tohto dôkazu je potom súd povinný pristúpiť k svedeckej výpovedi ako celku, čo znamená, že je potrebné vziať do úvahy rozsah a závažnosť prípadných rozdielov v jeho výpovediach a z vysvetlení, prečo k týmto rozdielom došlo. Aby však mohol spoľahlivo dôkaz zhodnotiť, musí vziať do úvahy i dôkazy ostatné, posúdiť prípadné rozpory medzi nimi, skúmať, prečo k nim dochádza a jedine takto môže získať bezpečný základ pre skutkové zistenia pre spoľahlivé vyslovenie záveru o vine obžalovaného.

Je totiž potrebné zdôrazniť, že práve faktor osobného oboznámenia sa s produkovanými dôkazmi vo veci je ťažiskového významu pre výpoveď svedka na hlavnom pojednávaní, ktorú z hľadiska tak verbality, ako aj neverbality môže posúdiť v úplnom rozsahu najvyšštiejšie skutočne len súd prvého stupňa. Preto najvyšší súd uzatvára, že posúdenie vierohodnosti výpovedí svedkov A., K., H. a po doplnení dokazovania aj svedka W. v nadväznosti na ostatné vo veci vykonané dôkazy bude najmä po ich doplnení vo vyššie naznačenom smere výlučne úlohou Špecializovaného trestného súdu. Tým ale nie je nijak dotknutá povinnosť Špecializovaného trestného súdu zistiť dôvod vyššie opísaných rozporov vo výpovediach menovaných svedkov, ako aj zohľadniť a podrobiť hlbšej analýze (najmä, no nielen) nimi uvádzané skutočnosti, ktoré doposiaľ nenašli svoj odraz vo vypracovanom rozsudku.

Najvyšší súd ako súd odvolací sumarizujúc s poukazom na § 322 ods. 1 Trestného poriadku uzatvára, že keďže nie je úlohou odvolacieho súdu nahrádzať, resp. dopĺňať dokazovanie vykonané pred súdom prvého stupňa, ak je takýto procesný postup spojený s neprímeranými ťažkosťami (a napokon v posudzovanej veci by v konečnom dôsledku mohol viesť aj k iným skutkovým záverom), je nevyhnutné (aj vzhľadom na zachovanie princípu dvojinstančnosti konania), aby bol napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušený, a vec vrátená Špecializovanému trestnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Odvolací súd k takto formulovanému procesnému postupu pristúpil aj z toho dôvodu, že s poukazom na vyššie uvedené nedostatky v skutkových zisteniach existujú dôvodné pochybnosti o správnosti označených skutkových zistení, ktoré bude musieť Špecializovaný trestný súd pri novom prejednaní veci odstrániť, a to v zmysle skôr načrtnutých intencií.

Je tomu tak aj z dôvodu, že po preskúmaní odvolania obžalovaného, v spojení s obsahom spisového

materiálu, je zrejmé, že vyššie formulované pochybenia nebolo možné teoreticky odstrániť ani na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom, ani prípadným doplnením dokazovania, a to s poukazom na rozsah potrebných úkonov nasledujúcich po zrušení odvolaní napadnutého rozsudku Špecializovaného trestného súdu a vrátení veci tomuto súdu prekračujúcim rámec § 322 ods. 3 Trestného poriadku. O to viac, ak riadiac sa obsahom § 322 ods. 1 Trestného poriadku platí zákonom upravená limitácia oprávnenia odvolacieho súdu vrátiť vec súdu prvého stupňa najmä v prípade, ak by bolo doplnenie dokazovania odvolacím súdom spojené s neprimeranými ťažkosťami, resp. by tieto dokonca viedli k odlišným skutkovým záverom, ak by sa jednalo o dôkazy zásadné a rozhodné a nie len o ozrejmenie akejkoľvek spornej otázky menšieho významu. Tak tomu bolo aj v trestnej veci obžalovaného predstavujúcej predmet odvolacieho prieskumu najvyšším súdom.

Pre úplnosť najvyšší súd uvádza, že právo strán konania (a s poukazom na § 2 ods. 11 Trestného poriadku je k tomuto postupu samozrejme oprávnený aj špecializovaný trestný súd) predkladať za účelom ďalšieho objasnenia sporných okolností nové skutočnosti a dôkazy zostáva aj po rozhodnutí odvolacieho súdu nedotknuté. Rovnako je potrebné dodať, že aj odvolací súd si je vedomý významu zásady bezprostrednosti trestného konania vzťahujúcej sa na konanie pred súdom (a to obzvlášť s dôrazom na konanie pred súdom prvého stupňa), v zmysle ktorej je to práve súd prvého stupňa - teda špecializovaný trestný súd, ktorý sa osobne oboznamuje so všetkými dôkazmi, ktoré sú podkladom pre rozhodnutie. Odvolací súd nie je oprávnený zasahovať do tejto výsostnej kompetencie súdu prvého stupňa.

S poukazom na uvedené odvolací súd v zmysle § 327 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku uvádza nasledovné úkony, k vykonaniu ktorých bude musieť Špecializovaný trestný súd povinne pristúpiť:

- dopočúť k personálnemu listu obžalovaného, ako aj k okolnostiam kde pracoval v obdobiach, kedy nebol v Policajnom zbore, zistiť bližšie okolnosti o jeho povinnosti mlčanlivosti, a podľa zistených skutočností, ak vyvstane takáto potreba, aj prípadné zbavenie mlčanlivosti obžalovaného,
- opätovne vypočúť svedkov A., H. a K. k charakteru informácií, ktoré mal nosiť obžalovaný, ku všetkým nezrovnalostiam v ich výpovediach, vrátane nezrovnalostí v časových obdobiach, kedy mal obžalovaný nosiť informácie do skupiny v súvislosti s personálnym listom obžalovaného, ktoré majú významný vplyv na obdobie páchania skutku uvedeného pod bodom 1), riadne oboznámiť ich výpovede zo spisu vedeného Úradom inšpekčnej služby, a dôsledne požadovať od menovaných svedkov vysvetlenie zistených rozporov v ich výpovediach v rôznych konaniach,
- venovať náležitú pozornosť všetkým výhodám poskytnutým vyššie uvedeným svedkom, vrátane svedka W., preskúmať ich zákonnosť a primeranosť v záujme zabezpečenia celkovej spravodlivosti konania,
- v prípade pretrvávajúcej existencie rozporov vo výpovediach svedkov podrobne zistiť, prečo k nim dochádza, vrátane prípadného konfrontovania zistených rozporov s inými zabezpečenými dôkazmi, v rámci povinnosti podrobiť ich výpovede aj dôslednej previerke hodnovernosti,
- vypočúť zamestnancov oddelenia odposluchov, ktoré viedol obžalovaný, k fungovaniu oddelenia, k prístupu k informáciám o odposluchoch, k spôsobu ich vedenia - zaznamenávania, ktorý mal fungovať v tom čase na oddelení, k vzťahom medzi obžalovaným a svedkom W. a pod.,
- nepochybne hlbšie preveriť výpoveď svedka W. po vypočutí vyššie uvedených zamestnancov oddelenia a dopočúť ho následne k obsahu ich výpovedí, prípadne vykonať konfrontácie, ak vyplynú ich potreba pri rozporoch v ich výpovediach,
- zohľadniť výpoveď svedkyne D. S. v kontexte s už vykonanými dôkazmi,
- vykonať aj iné, z doplneného dokazovania vyplývajúce ďalšie na dôkladné objasnenie skutkového stavu

potrebné dôkazy,

- zaujať stanovisko k uzneseniu Generálnej prokuratúry sp. zn. IV/3 GPt 117/21/1000 a k okolnostiam vyplývajúcim z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tost/33/2021,

- vykonať dôkladnú analýzu dvoch skupín dôkazov, a z nich plynúcich záverov,

- v konaní po vrátení veci odvolacím súdom a po doplnení dokazovania naznačeným smerom vyhotoviť taký rozsudok, ktorý bude obsahovať aj odôvodnenie v súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku, a to najmä (no nielen) s poukazom na záver vety prvej naposledy označeného ustanovenia Trestného poriadku, a síce akými úvahami sa súd spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú, a rovnako tak sa podrobnejšie vysporiadať s obhajobnou argumentáciou obžalovaného, ako aj svedkov svedčiacich v jeho prospech, ktoré súd prvého stupňa posúdil nesprávne v jeho neprospech.

Úplným záverom najvyšší súd ako súd odvolací poznamenáva, že sa v ďalšom nezaoberal napadnutým rozhodnutím z pohľadu ďalších odvolacích dôvodov prezentovaných obžalovaným, pretože sa to so zreteľom na vytknuté pochybenia spočívajúce v primárne dôležitých skutkových zisteniach javilo odvolaciemu súdu ako predčasné a nadbytočné.

Riadiac sa uvedeným rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť.